

R o z h o d n u t i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací disciplinárny senát zložený z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Borisa Minksa, JUDr. Eleny Berthotyovej, JUDr. Jaroslava Krajča a JUDr. Vojtecha Lefflera v disciplinárnej veci vedenej proti Mgr. F. [REDACTED] B. [REDACTED] sudcovi Okresného súdu v T. [REDACTED] bytom v T. [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného obhajcom JUDr. R. [REDACTED] H. [REDACTED] T. [REDACTED] na odvolanie [REDACTED] Slovenskej republiky a sudcu Mgr. F. [REDACTED] B. [REDACTED] proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu, disciplinárneho súdu z 1. júla 2004, sp. zn. 2 Ds 4/04 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 131 ods. 4 zák. č. 385/2000 o sudcoch a prísediacich sa rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, disciplinárneho súdu z 1. júla 2004, sp. zn. 2 Ds 4/04 z r u š u j e.

Podľa § 129 ods. 4 Zákona o sudcoch a prísediacich sa Mgr. F. [REDACTED] B. [REDACTED] zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1, 2 Zákona o sudcoch a prísediacich v znení účinnom do 31. októbra 2003, ktorého sa mal dopustiť tak,

ž e

na pojednávaní Okresného súdu T. [REDACTED] dňa 4. apríla 2003 vo veci vedenej pod č. k. 7 C 617/95 zabránil J. [REDACTED] K. [REDACTED] bytom [REDACTED] vyhotovovať zvukový záznam čítania rozsudku vo veci tým, že mu prikázal vypnúť nahrávacie zariadenie, ktorým zachytával ako zástupca verejnosti priebeh vyhlásenia rozsudku, pričom výslovne uviedol: „Čo to nahrávate?“, „Kto vám to dovolil?“, „Vypnite to! Okamžite to vypnite!“, toto je verejné pojednávanie, ale nahrávať môžete len so súhlasom súdu. „Okamžite to vypnite!“, z čoho vyplýva, že konal v rozpore s platnými právnymi predpismi tým, že prekročil zákonom ustanovené možnosti obmedzenia práva na prijímanie informácií priznaného Ústavou Slovenskej republiky a zároveň svojím postupom porušil základné právo J. [REDACTED] K. [REDACTED] slobodne prijímať a rozširovať informácie pomocou

zvukového záznamu zaručené čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

s a o s l o b o d z u j e.

Podľa § 131 ods. 4 Zákona o sudcoch a prísediacich sa odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky **z a m i e t a.**

Podľa § 129 ods. 5 Zákona o sudcoch a prísediacich sa Mgr. F. [REDAKOVANÉ] B. [REDAKOVANÉ] priznáva náhrada trov konania v sume [REDAKOVANÉ], ktorú je povinná Slovenská republika – Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky zaplatiť do rúk JUDr. R. [REDAKOVANÉ] H. [REDAKOVANÉ], T. [REDAKOVANÉ], do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako disciplinárny súd rozhodnutím z 1. júla 2004, sp. zn. 2 Ds 4/04, uznal Mgr. F. [REDAKOVANÉ] B. [REDAKOVANÉ] sudcu Okresného súdu v T. [REDAKOVANÉ] vinným z disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o sudcoch a prísediacich“), ktorého sa mal dopustiť tak, že na pojednávaní Okresného súdu T. [REDAKOVANÉ] dňa 4. apríla 2003 vo veci vedenej pod č. k. 7 C 617/95 zabránil J. [REDAKOVANÉ] K. [REDAKOVANÉ] bytom [REDAKOVANÉ] vyhotovovať zvukový záznam čítania rozsudku vo veci tým, že mu prikázal vypnúť nahrávacie zariadenie, ktorým zachytával ako zástupca verejnosti priebeh vyhlásenia rozsudku, pričom výslovne uviedol: „Čo to nahrávate?“, „Kto vám to dovolil?“, „Vypnite to! Okamžite to vypnite!“, „Toto je verejné pojednávanie, ale nahrávať môžete len so súhlasom súdu. Okamžite to vypnite!“, z čoho vyplýva, že konal v rozpore s platnými právnymi predpismi tým, že prekročil zákonom ustanovené možnosti obmedzenia práva na prijímanie informácií priznaného Ústavou Slovenskej republiky a zároveň svojím postupom porušil základné právo J. [REDAKOVANÉ] K. [REDAKOVANÉ] slobodne prijímať a rozširovať informácie pomocou zvukového záznamu zaručené čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Za uvedené disciplinárne previnenie mu disciplinárny súd podľa § 117 ods. 1 písm. b) Zákona o sudcoch a prísediacich v znení účinnom do 31. októbra 2003 uložil disciplinárne opatrenie – zníženie funkčného platu o 15 % na obdobie troch mesiacov.

Proti tomuto rozhodnutiu podal včas odvolanie [REDAKOVANÉ] Slovenskej republiky (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“). Žiadal, aby odvolací disciplinárny senát napadnuté rozhodnutie zrušil a rozhodol v zmysle ním predloženého

návrhu na začatie disciplinárneho konania zo 4. februára 2004, v ktorom konanie sudcu Mgr. F. B. kvalifikoval ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 a 2 Zákona o sudcoch a príseďiacich. V odvolaní poukázal na to, že sudca Mgr. F. B. zabránil J. K. ako verejnosti prítomnej na vyhlásení rozsudku vyhotovovať zvukový záznam čítania rozsudku vo veci tým, že mu prikázal vypnúť nahrávacie zariadenie bez uvedenia dôvodu a zároveň bez zisťovania konkrétnych okolností prípadu a bez toho, aby sa vôbec zaoberal otázkou, či uložením opatrenia vypnúť nahrávacie zariadenie neobmedzí právo zaručené článkom 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa jeho názoru sudca postupoval v rozpore s platnými právnymi predpismi, predovšetkým Ústavou Slovenskej republiky. Pri uložení povinnosti vypnúť nahrávacie zariadenie nekonal svedomite, vôbec sa nezaoberal závažnosťou svojho postupu a jeho prípadným následkom. Závažnosť opísaného konania sudcu videl predovšetkým v tom, že sudca nielenže nerešpektoval Ústavu Slovenskej republiky a zákony, ale takýmto svojím postupom zasiahol do práva osoby ako verejnosti prítomnej na vyhlásení rozsudku zaručeného Ústavou a v dôsledku takéhoto zásahu osoba prítomná na vyhlásení rozsudku ako zástupca verejnosti, nemala možnosť získať informácie z verejného vyhlásenia rozsudku do vlastnej dispozičnej sféry prostredníctvom zvukového záznamu. Z hľadiska morálneho, podľa názoru by zároveň mohla vyvstať otázka, či sudca, ktorý nerešpektuje ústavu a zákony (či už z nedostatku vlastnej odbornosti alebo z iných dôvodov) má vôbec právo posudzovať zákonné práva iných a rozhodovať o nich a zároveň takýto postup sudcu nerešpektujúceho platné právne predpisy podľa názoru ministra závažným spôsobom narušuje dôveru verejnosti v súdnu moc a ohrozuje vo významnej miere udržanie autority súdnictva. Z toho dôvodu nesúhlasil s rozhodnutím prvostupňového disciplinárneho senátu, že sa sudca nedopustil závažného disciplinárneho previnenia.

Proti rozhodnutiu disciplinárneho súdu podal odvolanie aj sudca Mgr. F. B. Žiadal, aby odvolací disciplinárny senát napadnuté rozhodnutie zrušil a oslobodil ho, resp. aby vec po zrušení rozhodnutia vrátil prvostupňovému disciplinárnemu senátu na ďalšie konanie.

V odvolaní poukázal na procesné pochybenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý s ním ako s účastníkom konania nekonal. Za takého stavu aj nálezh, ktorý Ústavný súd vydal nemôže byť podľa neho zákonný a nemôže byť na ňom založené ďalšie rozhodnutie, t. j. rozhodnutie o tom, že je vinným z disciplinárneho previnenia.

Rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho senátu, ktorý dospel k záveru, že porušil svojím konaním základné povinnosti sudcu uvedené v ustanovení § 30 ods. 2 písm. e/ a f/ Zákona o sudcoch a príseďiacich je podľa

jeho názoru nepreskúmateľné. Z rozhodnutia totiž nie je zistiteľné, akým spôsobom mohla byť dôvodne spochybnená jeho nestrannosť. Taktiež si nie je vedomý toho, že by postupoval v rozpore so zásadami sudcovskej etiky. Tieto zásady neboli doposiaľ kodifikované, takže v tomto smere neexistuje právna istota, aké správanie ešte zodpovedá sudcovskej etike, a ktoré správanie je už mimo rámca sudcovskej etiky. V súvislosti s porušovaním základného práva J. K. slobodne prijímať a rozširovať informácie pomocou zvukového záznamu konštatovaného v Náleze Ústavného súdu (III ÚS 169/03-52) poukázal na to, že nemohlo dôjsť k absolútnemu porušeniu práva pána K. na informácie, pretože mu nebola znemožnená účasť na pojednávaní, kde sa vyhlasoval rozsudok a teda mohol prijímať informácie z tohto pojednávania v celom rozsahu. Navyiac aj ústavný súd v závere svojho nálezu uznal, že správanie sudcu bolo vyvolané aj momentom prekvapenia v danej situácii, keď sa sudca sústredil na zdôvodnenie rozsudku a nebol pripravený momentálne riešiť vzniknutú situáciu. Za nedostatočné považuje odôvodnenie napadnutého rozhodnutia aj v tom, že z neho nie je zistiteľné, akými úvahami sa senát riadil, keď mu uložil za disciplinárne previnenie hneď najprísnejšie opatrenie uvedené v § 116 ods. 1 Zákona o sudcoch a príseďiacich v znení účinnom do 31. októbra 2003.

Najvyšší súd slovenskej republiky – odvolací disciplinárny senát preskúmal odvolaniami napadnuté rozhodnutie disciplinárneho súdu z 1. júla 2004, sp. zn. 2 Ds 4/04, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozhodnutie disciplinárneho súdu, ktorým uznal sudcu Mgr. F. B. vinným z disciplinárneho previnenia, nie je správne.

K disciplinárnemu previneniu zo strany sudcu malo dôjsť dňa 4. apríla 2003. Vzhľadom na túto skutočnosť, na prejednanie disciplinárneho previnenia treba uplatniť ustanovenia Zákona o sudcoch a príseďiacich, ktoré boli účinné k 31. októbru 2003 (§ 151b Zákona o sudcoch a príseďiacich).

Disciplinárnym previnením podľa § 116 ods. 1 Zákona o sudcoch a príseďiacich v znení účinnom do 31. októbra 2003 bolo závažné nesplnenie alebo porušenie povinností sudcu, správanie, ktoré vzbudzuje oprávnené pochybnosti a nezávislosti sudcu a svedomitosti a nestrannosti sudcu pri rozhodovaní, o nezaujatosti sudcu voči účastníkom konania a o úsilí ukončiť súdne konanie spravodlivo a bez zbytočných priet'ahov. Za disciplinárne previnenie sa považovalo nepreukázanie požadovaných výsledkov podľa zásad hodnotenia sudcov schválených podľa osobitného predpisu a na základe hodnotenia práce sudcu a úmyselné uvedenie neúplných údajov alebo nepravdivých údajov v majetkovom priznaní alebo v čestnom vyhlásení podľa § 32.

